

[Fiskeriministeren.]

bedret i de senere år; jeg behøver blot at nævne anvendelsen af ekkolod til påvisning af fiskestimer og det meget omtalte flydetrawl. Fiskerflåden er som følge heraf i stand til at drive fiskeriet mere intensivt og over større områder, end tilfældet var før krigen.

Alt i alt må det således siges, at de danske fiskere i dag gennemgående står med et ret godt og tidssvarende produktionsapparat; men desværre lader det sig ikke nægte, at fiskeriet i Nordsøen for visse fiskearters vedkommende, og dette gælder navnlig kuller og rødspætter, er nået til et punkt, hvor man kan tale om overfiskning, idet bestandene er nedbragt til et niveau, hvorpå det kan være vanskeligt at opnå et økonomisk tilfredsstillende resultat af fiskeriet.

Nordsøkonventionens ikrafttræden hænger nøje sammen med spørgsmålet om overfiskning i Nordsøen, idet konventionen tilsigter at råde bod herpå. Den omtalte konvention blev som nævnt indgået i London i 1946 af repræsentanter fra de lande, der særligt er interesseret i fiskeriet i Nordsøen, dog med undtagelse af Tyskland.

Konventionen foreskriver mindstemål for en række fiskearter, for hvilke der allerede i den gældende danske saltvandsfiskerilov og i det forslag, der her behandles, er fastsat mindstemål, der iøvrigt i flere tilfælde er højere end konventionens. Jeg henviser herom til den i den tidligere omdelte kommissionsbetænkning side 316 indeholdte oversigt. For disse fiskearter opstår der, såvidt jeg kan se, intet problem, idet saltvandsfiskerilovens mål for Danmarks vedkommende formentlig bør være gældende for hele konventionsområdet, men konventionen fastsætter imidlertid også mindstemål for skærising, glashvarre og hvilling, for hvilke der ikke i forvejen findes mindstemål her i landet.

Særlig for hvillingens vedkommende vil fastsættelse af mindstemål betyde en alvorlig byrde for det danske fiskeri, idet denne fiskeart i stort omfang anvendes til foder i dambrugene og til fremstilling af fiskemel og fiskeolie.

Konventionen fastsætter endelig mindstemåkestørrelser for redskaber, som vil medføre visse ulemper for fiskeriet efter kuller.

Det er således ikke helt ringe byrder, som konventionens ikrafttræden vil betyde for det danske fiskeri, særlig når hensyn tages til fiskeriets nuværende rentabilitetsvanskeligheder, men Danmark må naturligvis stå ved sin underskrift på konventionen, og dens ikrafttræden vil under forudsæt-

ning af, at den sættes i kraft af samtlige ratificerende lande, og at der føres den fornødne kontrol med reglerens overholdelse, utvivlsomt være et betydningsfuldt skridt med hensyn til at råde bod på overfiskningen i Nordsøen. En meget alvorlig mangel er det dog, at Tyskland ikke er medunderskriver, og det må derfor tilstræbes på den ene eller den anden måde at få Tyskland til snarest at tiltræde konventionen.

Fra dansk side har man det formelle grundlag i orden for at sætte konventionen i kraft, idet konventionen er ratificeret med rigsdagens tilslutning, ligesom der ved lov nr. 269 af 9. juni 1948 er opnået hjemmel til ved kgl. anordning at sætte de nødvendige bestemmelser i kraft.

Konventionen er imidlertid endnu ikke ratificeret af samtlige signatarmagter, idet Spanien, Irland og Island, såvidt vides, endnu ikke har ratificeret.

Uanset at samtlige signatarmagter endnu ikke har ratificeret, næres der bl. a. fra engelsk side stærk ønske om at få konventionen sat i kraft, og jeg mener, at man fra dansk side bør gå med hertil, for at man ikke skal kunne sige, at Danmark ikke er villig til at yde sit bidrag til at komme overfiskningen til livs. Konventionen bør dog efter min opfattelse kun sættes i kraft fra dansk side, såfremt dette samtidig sker af samtlige de lande, der har ratificeret konventionen, ligesom vi fra dansk side må lægge vægt på, at også Tyskland tiltræder konventionen. Det er iøvrigt min agt at søge forbindelse med de norske og svenske fiskeriministre med henblik på en fælles nordisk optræden i denne sag.

Disse bemærkninger tager kun sigte på selve hovedkonventionen, men ikke på den tillægsaftale, som blev indgået i 1947, og hvorved Danmark som et yderligere bidrag til at hindre overfiskning i Nordsøen har forpligtet sig til for sit vedkommende at træffe følgende foranstaltninger: for det første at forøge mindstemåkestørrelsen for trawl og snurrevod, der benyttes i Nordsøen, fra 80 til 100 mm, for det andet at foreskrive forhøjet mindstemål for en række fiskearter samt for det tredje at fastsætte bestemmelser om kontrol med bygning og køb af fiskerfar-tøjer.

Jeg må imidlertid mene, at forudsætningerne for dette specielle bidrag fra dansk side ikke længere er tilstede, og jeg ved mig i overensstemmelse med fiskeriets organisationer på dette punkt. Danmark er heller ikke formelt bundet til tillægsaftalen, idet samtlige signatarmagter endnu ikke har ratificeret konventionen. Dertil kommer, at